

hij staat er niet zuiver genoeg tegenover: hij kan niet de smart hebben over het kwaad, gelijk Christus' ironie. Daarom is Goethes ironie verboden ironie; zij is, voorzover ze Mefisto's beeld opklaren moet, een ironisch pogen tot verzoening van God, die lacht met den bijbelschen Satan, die tandenknerst. Zij is een poging, om de smartelijke spanning en beweging van Christus' ironie, die den strijd aanbinden wil (zichzelf opwekkende tot dien strijd en tegelijk de verhevenheid van God, die in den hemel woont en lacht, over te dragen op den mensch zelf. Maar tegen dit ondernemen van den geest van Goethe verzet zich heel de Schrift. Men moge in dit Goetheaansche conflict het tragische zoeken; de bijbel vraagt naar de waarheid allereerst.

Wij kunnen dan ook den vrede tusschen Mefisto en Satan niet begeren.

Wij houden liever vast aan den zwarten, volstrekt verkeerden Satan, dan aan de van alle helleverschrikking ontdane Mefisto-figuur.

Laat men ons, Gereformeerden, daarom maar in den hoek zetten. Laat er gezegd worden: dat al die zware termen over schuld en zonde, over Satan en demonisch kwaad, een bewijs leveren van levensverwerping en van cultuurverachting, die den calvinist heeten te kenmerken: dien man van „de smalle gemeente“, die met een gracieuzen God niet mee kan komen, en daarom den duisteren Satan met vele plompe namen noemt. Laat men ons zeggen, dat wij, zoolang wij van Satan en zonde niet anders dan hoekige woorden spreken willen, den Faustischen mensch niet aankunnen, en den apollinischen mensch niet willen, en dat we daarom, uit ressentiment, ter verdediging van onze cultuurverachting, en ter bedekking van ons positiekiezen buiten alle heroïsme om, het leven doodverven als satanisch en de wereld als in den greep van den Booze beknecht. Laat ze het zeggen. Het is toch niet waar. Als het er op aankomt, is Goethe de man van de „smalle gemeente“; zijn leer is, dat Lucifer om den hemel te winnen, de aarde overwinnen en te boven komen moet; en dat is dualistisch; men weegt hier den hemel op tegen de aarde en moet de eene voor de andere loslaten. Het „stoffelijke“, tijdelijke, eindige staat hier tegenover het geestelijke, eeuwige, oneindige. Maar we zeiden het reeds: de bijbel spreekt daarom zoo hard over den Satan, omdat hij beide, den hemel en de aarde, heeft aangevallen. Hij zet niet de eene macht, de aarde, tegenover de andere: den hemel. Maar ze zijn hem beide goed. Zonde is: die beide God ontnemen willen: verlossing: in die beide God verheerlijken en ze beide om Zijnentwille aannemen en „ja“ er tegen zeggen. Dit is zeer breed en zeer wijd: het goddelijke en het humane zijn hier bezig elkaar in een gerechtigheid te vinden. Ook de „aardgeest“ kan niet, à la Goethe, de verzoening zijn tusschen hemelgeesten en helle machten; wat lichter dan de hel, doch tegen den hemel gezien, nog iets wat duister. Want er is geen geest van de aarde alleen; men neemt de aarde aan met den hemel, of laat die beide los in alle eeuwigheid. Achter het gereformeerde denken met zijn harde taal over zonde en satan ligt, als men maar zien wil, een breede levensaanvaarding. Het bederf wordt slecht genoemd, heel slecht; maar alleen omdat het begin zoo groot was, en het einde eens weer zoo zijn zal: het breede uitzicht naar boven en beneden tegelijk.

Laat het waar mogen zijn, dat er velen zijn, die hun cultuurverwerping een schijn van ernst geven door den Satan op alle blinkende ding te betrekken. Maar zulke karikatuurgereformeerde typeert de gereformeerde zelf niet. De gereformeerde zal den man, die den Faust heeft gezien en Mefisto doorzien, gaarne toegeven, dat „de“ cultuur „op zichzelf“ niet kwaad is. Maar hij zal straks verder gaan en zeggen: wat is „de“ cultuur? En: staat ze wel „op zichzelf“? Neen, zal hij zeggen: de cultuur in de zonde moge de zonde zelf niet zijn, wij zullen terwille van de cultuur in de zonde niet het oog dicht doen voor de zonde in de cultuur. De lach en de scherts van Mefisto mogen ons niet doen vergeten de dreiging van den toorn van Satan, dien brieschenden leeuw, dien menschenmoeder, leugenaar van den beginne.

Wij staan met den bijbel niet onder den Faust, maar er boven.

En vooral niet er buiten. Want het vraagstuk van Faust is in de Schrift eerst sterk gedurd en scherp gesteld. De waarachtige mensch, dat is tenslotte Christus. Haakt Faust naar het leven en naar het licht, Christus doet het in volkomenheid: hoe lang zal ik u nog vertragen, o wereld en zonde en duisternis en dood? En is in de ziel van Faust de strijd ontbrand om tusschen duistere en doodende machten enerzijds en levende schoonheid anderzijds den band der eenheid te leggen. Christus heeft dien strijd ook gekend. Toen op den berg der verheerlijking de hemel hem openging en het licht hem deed blinken, toen had hij die twee liever dan zichzelf, want ze waren van God. En achter hem is de discipel, dien hij tevoren (niet zonder eigen beweging) gezegd heeft: achter mij, satan, gij wilt mij van den dood afhouden. En diezelfde discipel is het, die thans weer mefistofelisch (naar Goethe zeggen zou) vraagt, dat de

Mensch, de Meester, het schoone uur zou vasthouden: meester, blijf hier en laat ons 3 tabernakelen maken om het schoone uur te doen beklijven. Het Faust-probleem.

Maar Christus heeft ook toen den satan achter zich doen gaan. Want hij koos den duisteren dood, juist om de liefde voor het leven, dat hij wilde winnen voor zich en voor u in gerechtigheid.

Laat den bijbel toe, Christus te prediken, als hij Satan verkondigt. In Christus Jezus staan wij niet buiten, maar boven het conflict van den faustischen en den apollinischen mensch. Hij heeft niet den tollenaar en den farizeër verzoend. Maar wat hij wel gedaan heeft, dat is dit: hij heeft de worsteling van den faustischen mensch verdiept in de oneindigheid en dat in gerechtigheid, en hij heeft de schoone rust van den apollinischen mensch opgevoerd tot de hoogten van den volgroeienden Mensch, den tweeden Adam, toen en ook dat alleen in gerechtigheid.

Neem Mefisto niet aan.

Ge zijt in de lijdensweken.

K. S.

UIT DE SCHRIFT.

Hond en Leeuw.

Want voor dengene, die vergezelschap is bij alle levenden, is er hoop: want een levende hond is beter dan een doode leeuw. Prediker 9:4.

Als het bloed des Nieuwen Testaments wordt uitgestort, dan wijkt het morgenlicht van het Oud Verbond voor de middagzon der waarheid. Ook de Prediker komt in den Messias tot rust. Zwaar drukte de dood op zijn leven. Hoor hem klagen: een levende hond is er nog beter aan toe, dan een doode leeuw. Een hond is den Oosterling een gruwel; uit vuilnis haalt hij buit; hij is onrein en een vagebond; te gering voor een strijd. Maar geweldig is de leeuw en koninklijk. Een leeuwenleven is de moeite en den strijd waard. Maar nu komt de dood ook leeuwenkrachten breken. Dan is een levende hond er nog beter aan toe. Beter de verdooldheid van een vagebondende hond, dan een leeuwendood.

Dat is oud-testamentisch klagen. Maar ontwaak nu tot de vreugde — en den schrik van het Nieuwe Testament. Bij den dooden Jezus wordt deze klacht gebroken — of duizendvoud verscherpt. Bij Jezus' kruis heeft de jaloezie op het hondenleven in het gezicht van leeuwendood geen zin meer. Want er zijn nu geen „honden“ meer. Christus heeft zich vernederd tot beneden den honden dood toe; doch hij deed dat met leeuwenkracht; uit eigen sterken wil liet hij zich met de honden buiten werpen. Dus is zijn graf bij de honden gesteld, en is hij nochtans bij de leeuwen in zijn dood geweest. In zijn dood en opstanding is hij de Leeuw, die heel de wereld neemt als buit. Dat keert alle verhoudingen om. Buiten Hem is het schijnbaar zoo: de dood komt op tegen het leven en leeuwenkracht schijnt te vergaan in het niet. Maar Christus laat het leven heerschen over den dood; de dood kan geen kracht meer breken, omdat Christus zijn kracht in hem openbaart. Niets wordt vernietigd; geen leeuw kan meer vergaan. De vergelijking tusschen hond en leeuw wordt door Christus van haar wanhopigheid verlost. Het leven schept geen „hondenbestaan“ meer; en de dood breekt nooit meer leeuwenkracht. Hagarskinderen kunnen niet sterven onder de struiken; ieder is groot. Groot in het leven, of in den dood. Christus geeft aan alle ding de betekenis van den leeuw; hij laat het absolute heerschen over het betrekkelijke. De dood beknecht het leven niet meer op het kerkhofpad van honden en leeuwen; want hij is enkel dienaar van Christus' leven. Aan zijn vijand zal Christus geen honden dood gunnen, stil en vergeten; neen, hij zal tegen hem oorlogen met het zwaard van zijn mond. En zijn vrienden zullen geen hondenleven hebben; Hij ziet naar hen om; leeuwen worden niet vergeten. Den ongeloovige blijft geen troost meer over een honden dood, noch den geloovige de angst voor een hondenleven. Alles is groot. Het heelal heeft geen schuilhoeken meer, waarin onreine levens kunnen vagebonden als vergeten honden. Van alle menschen wordt de gang gewogen. Zondaar, gij hebt geen hondenhoekje meer, om te vergaan. Want wel staat er: „buiten zullen zijn de honden“; maar dat is om de onreinheid aan te duiden van de zonde. Dat gij vergeten zoudt kunnen blijven, als een stervende hond, weersprekt dit woord juist om zijn grimmigheid. Er is na Golgotha heelalbewegend leven of heelalvervullend sterven. Dwergenlevens zijn er niet, alleen jubelende of brullende reuzen. Jezus stierf en stond op: de kleine stijl is uit ons gezicht geweken. Zet uw leven in Gods hand; er is geen bodenleven meer. Leeuwendood — of leeuwenleven; en die beide voordeelen van het heelal, daar tusschen is de keus.

K. S.

GEESTELIJKE ADVIEZEN.

Onze Lijkbezorgers en de Crematie

Onze lezer v. H. te R. vraagt: „Mag een Gereformerd begrafenisondernemer en lijkbezorger een hem verstrekte opdracht inzake crematiebezorging uitvoeren, of gebiedt zijn beginsel zulk een opdracht pertinent te weigeren?“

Gelijk het meermalen gebeurde, moet ik het ook in dit geval, eer ik het antwoord geef, even over de vraag hebben.

Ik ben niet gewoon de vragen, die men mij toezendt, onder de kritische loupe te nemen, al moet ik ze natuurlijk even goed aankijken vóór ik ze ga beantwoorden.

Maar als ik in de formulering iets meen te ontdekken, dat, al is het heelemaal niet kwaad bedoeld, en al heeft het bij den vrager in 't minst geen vicieus oorsprong, toch verband kon houden met een onjuiste voorstelling, of die, voor 't minst, wekken of bevorderen kon, mag ik daar, met verlof van de vrager zeker wel even den vinger bij leggen, zonder van voorzigtigheid verdacht te worden.

En zoo iets is er in deze vraag.

Ze geldt wat, in het onderstelde geval, een „gereformeerde“, naar eisch van „zijn beginsel“ doen mag of laten moet.

Nu ben ik ten opzichte van het gebruik van dien naam „gereformeerde“ en het spreken van „gereformeerde beginselen“ heelemaal niet kopschuw. Maar ik ben er toch een vijand van het te doen waar het niet nodig is. Waar de scheidslijn tusschen „gereformeerde“ en „niet-gereformeerde“ is moeten we haar zonder schroom aanvaarden; maar haar te trekken waar ze niet is, zou valsche voorstellingen wekken naar den éénen zoowel als naar den anderen kant.

En zulk een scheidslijn tusschen gereformeerde christenen en andere is er hier niet.

Wat al verschillen in de leer hen mogen scheiden, en hoe verschillend, mee als gevolg daarvan, de kijk op tal van vraagstukken, die de praktijk van het christelijk leven raken, ook mag zijn — in het algemeen kunnen we toch wel zeggen, dat alle christenen de Wet des Heeren aanvaarden als den regel voor hun wandel.

Daarom zou ik de vraag liever zóó geformuleerd hebben, dat ze gold — niet den eisch van „zijn beginsel“ voor een „gereformeerde“, maar den eisch van Gods Woord voor een christen.

Ik zie althans geen specifiek gereformeerde beginsel, dat in het onderstelde geval leiding moet geven aan oordeel en handelen. Natuurlijk neem ik aan, dat vrager het daarmee volkomen eens is, en, naar ik vertrouw, zal hij het me niet kwalijk nemen, dat ik in zijn onopzettelijke formulering aanleiding nam, om deze niet overtollige opmerking te maken.

Zijn vraag is er een van de vele, die bewijzen voor wat al pijnlijke kwesties een christen, die in alles, ook in zijn beroep, een goede consciëntie voor zijn God, wil bewaren, gedurig komt te staan.

Hierom zoo pijnlijk, omdat ze hem telkens voor de keus plaatsen tusschen ongehoorzaamheid of schade in zijn dagelijksch brood.

Ons, Predikanten, zijn ze een kostelijke, en, helaas, niet overbodige, herinnering, aan den strijd dien onze broeders en zusters van Zondag tot Zondag te strijden hebben, en aan hun recht op voorlichting en op bemoeiding, elken rustdag weer, door prediking en voorbeeld.

Overigens schijnt de vraag van v. H. me niet één der moeilijkste.

Er zijn er heel wat moeilijker.

Dat zijn die, waarbij het gaat over het geoorloofde van een indirecte medewerking tot een handeling van anderen, die men weet in strijd te zijn met den wil Gods. De keten, die onze, op zichzelf geoorloofde handeling met het ongeoorloofde doel verbindt kan daarbij zóó lang zijn en zóó veel schakels hebben, dat het ons schier ondoenlijk is vast te stellen of en in hoeverre we daarmee voor dat doel en voor het handelen van anderen om het te bereiken, mee verantwoordelijk worden.

Doch zóó staat het in het geval, dat vrager stelt, niet.

Een begrafenis-ondernemer en lijkbezorger — deze combinatie is hier denk ik niet onopzettelijk — die een crematie uitvoert, werkt niet maar indirect mee tot de verbranding van een lijk, maar voert zelf rechtstreeks uit al wat tot de crematie behoort.

Natuurlijk met de hulp van anderen.

Doch dan toch altijd zóó, dat de leiding der uitvoering bij hem berust.

En als nu de lijkverbranding een tegen-schriftuurlijke, een anti-christelijke handeling is, en één der droeve symptomen van het terugvallen in het heidendom, waarover „De Standaard“ onlangs een zóó ontroerend hoofdartikel schreef, dan is het, dunkt me, buiten twiifel, of een christen, die zich daarmee belast, zondigt tegen zijn God.

Het „Hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis“ van Ef. 5:11, en „Haal ook den rok die van 't vleesch bekleet is“, verbiedt hier zelfs alle medewerking.

Dat het „brood“ erbij in 't geding is, verandert daaraan natuurlijk niets. Beroep en dagelijksch

brood re
onzes G
En dat
in Zigen
en te v
melen is

CORR
R. Uw
woord
te begin
en rond
vervolg
matige g
te schrij
Blijkt
andere
V.

UIT

De dag
zal neme
taal, nad
Waarsc
ons blad
Men h
opgeschr
gevoerde
Wij wil
lijk verd
Doch r
alle aktie
En dar
niets op
Zijn e
bezijden,
konden d
Wij de
dedigings
Naar bi
niet.

Zeker,
stelde ver
woord.

Maar s
opzichte
ging ons
geacht?

Door d
heide bij
aangeraak
Is het
De laar

standers
deelen, de

Met spi
wellicht d
het moni
tegenmoet

De vra
dien ater
Nederland
lingen vo

Dit wor
Joren, dat
Kamer be
eeuwen z

Het is r
ons volk
Indien e
vijf-en-tw

gevoeglijk
Dan kol
gedurende
Laten we

Maar we
altijd aan
en van
begeerd.

Over en
dissen, is
Het sche
delijkhe

Men mo
niet maar
maar van
vrije conse

Wanneer
voorstemm
De Mem
Kamebeck

deze overb
ons volk t
Er word
te loonen,

de gedacht

Wat wa
Traktaat, d
het landsb
het landsb

Dat zijn
welke men
Van zulk
geen sprak

brood rechtvaardigen nooit wat tegen het Woord onzes Gods is.

En dat behoeft ook niet, nu Christus ons toestond, in Zijn Naam ook ons dagelijks brood te vragen en te verwachten van den Vader die in de hemelen is.

Correspondentie. „Een huisvader te R.“ Uw vraag acht ik niet geschikt voor beantwoording in deze rubriek. Doch ik zou u raden, te beginnen met de zaak met den betrokkene open en rond en op broederlijke wijze te bespreken, en vervolgens, zoo ge geen oor vindt voor uw rechtmatige grief, in vereeniging met anderen een brief te schrijven met beklag over zijn wijze van doen. Blijkt ook dat vruchteloos, dan zou ik me van andere hulp voorzien.

V.

F.

UIT HET POLITIEKE EN SOCIALE LEVEN.

Dies Ater?

De dag, waarop de Eerste Kamer een beslissing zal nemen inzake het Nederlandsch-Belgisch Traktaat, nadert.

Waarschijnlijk zal, als het volgende nummer van ons blad verschijnt, de uitslag bekend zijn.

Men heeft van onderscheiden zijden van een opgeschreefde, met minder hoogstaande middelen gevoerde actie tegen het Verdrag gesproken.

Wij willen niet alle strijdmanieren, welke in praktijk werden gebracht, verdedigen.

Doch men generaliseert, wanneer men hiernaar alle actie afkeurt.

En dan, hebben voorstanders van het Verdrag niets op hun geweten?

Zijn er ook onder hen niet, die argumenten bezigden, welke den toets der waarachtigheid niet konden doorstaan?

Wij denken er echter niet aan deswege de verdedigingscampagne te brandmerken.

Naar buitensporigheden beoordeelde men een actie niet.

Zeker, in de protesten, welke tegen het voorgestelde verdrag zijn gericht, is vaak warmte aan het woord.

Maar sinds wanneer wordt koudbloedigheid ten opzichte van een zaak, welke naar veler overtuiging ons land in gevaar brengt, een slecht geacht?

Door dit Traktaat is de snaar der vaderlandsliefde bij een groote meerderheid van ons volk aangeraakt.

Is het wonder, dat die nu ook trilt?

De laetdunkende wijze, waarop sommige voorstanders van het Verdrag over tegenstanders oordeelen, doet onaangenaam aan.

Met spanning wordt door de tegenstanders, die wellicht drie kwart van onze bevolking uitmaken, het moment der beslissing in de Eerste Kamer tegemoet gezien.

De vraag leeft in hun hart: zal die dag een dies ater zijn, een dag van somberheid voor ons Nederlandsche volk, een dag van zwarte voorspellingen voor de toekomst?

Voor eeuwen.

Dit wordt nog maar al te zeer uit het oog verloren, dat het voorstel, dat thans in de Eerste Kamer behandeld zal worden, een toestand van eeuwen zal beheerschen.

Het is maar niet een traktaat, dat, wanneer het ons volk betreft, gewijzigd kan worden.

Indien dat het geval ware, indien men het over vijf-en-twintig jaar l.v. kon herzien, dan kon men gevoeglijk een ljdelijke heading aannemen.

Dan kon men zeggen: laten we de uitwerking gedurende een kwart eeuw maar eens afwachten. Laten we het ontwerp a fair play geven.

Maar wordt het aanvaard, dan zitten wij er voor altijd aan vast, tenzij dan dat en van Belgische en van Nederlandsche zijde verandering wordt begeerd.

Over een toekomst van eeuwen te moeten beslissen, is een ontzaglijk iets.

Het schept een ontzettende verantwoordelijkheid.

Men moet al sterk overtuigd zijn, dat het Verdrag niet maar in het landsbelang van het oogenblik, maar van heel de toekomst is, zal men er met vrije conscientie zijn stem aan kunnen geven.

Wanneer men ten deze eenigszins aarzelt, zou voorstellen onverantwoordelijk zijn.

De Memorie van Antwoord, welke Minister Van Karnebeek op het Voorloopig Verslag gaf, wekt deze overtuiging van in het permanent belang van ons volk te zijn, niet.

Er wordt geen poging in aangewend om aan te toonen, dat in het voorstel van onze Regeering de gedachte aan eeuwen heeft voorgezeten.

Speculaties.

Wat waarborgen geven de verdedigers van het Traktaat, dat dit — ik zeg niet eens: positief in het landsbelang is — maar in elk geval niet tegen het landsbelang is?

Dat zijn toch zeker wel de geringste waarborgen, welke men kan eischen!

Van zulke waarborgen is er echter in het geheel geen sprake.

Speculaties nemen de plaats van die waarborgen in.

De verstandhouding met België zal er door worden verbeterd, zegt men.

Is men daar zoo zeker van?

Kunnen bij de uitvoering van de werken, welke in het Traktaat worden vastgelegd en het gebruik maken van de rechten, welke daarin aan België worden toegekend, geen ernstige conflicten uitbreken?

Staat de interpretatie van het Traktaat zoo vast, dat geschillen daarover niet mogelijk zijn?

Men moet al heel goedgevoelig, zoo niet lichtgeloovig zijn om daarop een geruststellend antwoord te geven.

Nu reeds trad aan het licht, dat men het over de interpretatie op enkele punten niet eens is. Maar verduidelijking is niet mogelijk.

Het Traktaat moet aangenomen of verworpen worden, gelijk het daar ligt.

Zuiverder formuleringen kunnen er zelfs niet in worden aangebracht.

Men moet het met huid en haar slikken of niet slikken.

Dat is op zichzelf al bij zulk een gewichtig verdrag een onredelijke en tevens onzedelijke eisch.

Het vraagt, wij wezen er vroeger reeds op, eenzijdig vertrouwen.

Het element van wederzijdsch vertrouwen ontbreekt.

Enkel en alleen daardoor reeds worden waarborgen voor een toenadering van twee kanten ons ontnomen.

Men heeft hier geen ander bescheid dan... het zal wel goed terecht komen.

Het zal wel...

Dit is een speculatie van de ondeugdelijkste soort.

Menige bourspeculant is naar den kelder gegaan, die voor zijn kansberekeningen betere waarschijnlijkheidsgronden kon aanvoeren, dan bij een eventuele aanvaarding van dit Traktaat zou geschieden.

Tegenover de speculatie: het zal wel terecht komen, kan met evenveel recht worden gesteld: geeft men België den vinger, dan zal het straks de geheele hand eischen.

Wij nemen het voor dat laatste vermoeden niet op.

Maar dat er zijn, die zoo redeneeren, is alleszins verklaarbaar.

Oorspronkelijk gingen de Belgische eischen veel verder.

Er was daar een sterke annexionistische strooming en het geschil over „De Wielingen“ is nog niet definitief opgelost.

Velen — en daaronder niet de eersten de besten — hebben verzekerd, dat men in het Verdrag met minimum-verlangens te doen heeft.

De heer Van Cauwelaert, burgemeester van Antwerpen, is zelfs met het dreigement van een herlevend annexionisme gekomen, indien het Traktaat ook van onze zijde niet wordt geteekend.

Dat zijn toch teekenen, die te denken geven.

Al late men die argumenten niet voor 100 pCt. wege, zelfs niet voor 50 pCt., toch zijn ze wel van zoevel gewicht, dat men zich van de speculatie: het zal wel... dient te onthouden.

Dat is echter niet de eenige speculatie.

Men heeft betoogd: het Rijn-Maas-Scheldekanaal komt er nooit. Het is te lang en te kostbaar.

Gelukkig is ook de Minister tegen deze speculatie opgekomen, al vond hij, dat er veel factoren zijn, die voor de betrekkelijke juistheid van deze overweging schijnen te pleiten.

Ook hier vergeet men van voorstanderszijde weer, dat men met een Verdrag voor eeuwen te doen heeft.

Al ziet het er niet naar uit, dat België er in de eerste jaren toe in staat zal zijn het te bekostigen, misschien is het dat over vijftig jaren wel en het ontvangt nu daartoe reeds het recht.

Anders staat het weer met het Moerdijkkanaal.

Men twijfelt er niet aan of dit zal wel tot stand komen, indien het Traktaat ook door Nederland bezegeld wordt.

Maar de voorstanders van het Verdrag verzekeren, dat dit kanaal voor de Nederlandsche havens weinig schade zal berokkenen.

De Minister drukt het zoo uit, dat het „nimmer dien overwegenden invloed op de transitieering van het verkeer zal kunnen uitoefenen, welke er door de tegenstanders aan wordt toegeschreven“.

Dat is heel diplomatiek gezegd.

Er zijn tegenstanders, die beweerd hebben, dat Rotterdam door het Moerdijkkanaal een doode stad zal worden.

Daartegenover nu of tegen soortgelijke profetieën kan men heel gemoedelijk opmerken, dat het zoo'n vaart niet zal loopen.

De kaden in Amsterdam, Rotterdam en Dordrecht zullen wel niet geheel in weiland behoeven herschapen te worden en de havens in slooten.

Doch dat de schade, aan onzen handel toe te brengen, niet ernstig zal zijn, heeft men niet kunnen aantonen.

Minister Van Karnebeek yeest er op, dat nog andere factoren dan de Rijnvrachten, welke, naar ook hij verwacht, te Antwerpen verlaagd zullen worden, de plaatskosten in de zeehavens en de zeevrachten, de keus der haven bepalen.

Eigenaardig is het echter, dat hij onder die andere

factoren voornamelijk zulke noemt, welke betrekking hebben op de outillage.

Hij speculeert er blijkbaar op, dat Antwerpen zich niet zoo goed inrichten zal als Rotterdam en Amsterdam.

Maar indien dit geen ijdele speculatie is, wat is er dan wel een?

Trouwens, wat te denken geeft is dit: als het zoo zeker is, dat onze havens er niet belangrijk onder lijden zullen en dus België er niet zulke groote voordeelen van zal hebben, waarom wil dit land dan zulk een enorm kapitaal in het Moerdijkkanaal steken?

Alleen om het de Rijnvaartschippers wat gemakkelijker te maken?

Geloofte het, wie het wil!

Nee, België verwacht van dit kanaal de sterkste profijten.

Moet dit niet tot de uiterste omzichtigheid manen?

Mag men hier wel speculaties tegenover stellen?

Ook is de onderstelling geopperd, dat de Duitse nijverheid en handel zoo opleven zullen, dat en Antwerpen en de Nederlandsche havens naast elkander zullen ophloeien.

Alweer een speculatie, welke alle reëel uitgangspunt mist!

Duitschland is geen Rusland.

De rijkdommen in den bodem zijn niet onuitputtelijk.

Aan de Duitse nijverheid zijn natuurlijke grenzen gesteld.

Bovendien: Duitschland zint er sinds lang op om het Rijnvervoer naar eigen havenplaatsen te leiden en indien het werkelijk zoo zou toenemen als men belooft te hopen, dan zal het zeker voor het graven van een paar kanalen niet terugdeinzen.

En nu spreken wij nog niet eens over het voorgestelde Schelde-regiem.

De argumenten ter verdediging van het Traktaat zijn zoo speculatief, dat bij recht inzicht de Nederlandsche degelijkheid er zich tegen moet verzetten.

Safety first!

Vóór alles moet gelet op de veiligheid.

Hijsen wij werkelijk met dit Traktaat aan den veiligen kant?

Ons antwoord moet ontkennend luiden.

Nederland wordt een speculant.

En wel een speculant van de onbegrijpelijkste soort.

Wie speculeert, doet dit om te winnen.

Doch hier valt voor Nederland niets te winnen. Nederland kan er enkel bij verliezen!

Nederland heeft wel een spreekwoord: al te goed is buurmans gek.

Maar men schijnt de levenswijsheid, welke hierin schuilt, niet in praktijk te willen brengen.

De winst, die men nog meent te kunnen behalen bestaat dan, gelijk gezegd, in een nauwere verbintenis tusschen de beide volkeren.

Wanneer dit echter moet geschieden ten koste van onze veiligheid, dan verzet het gezonde internationalisme er zich tegen.

De gevolgen van dit Traktaat voor de komende eeuwen te overrekenen, is geen staatsman gegeven.

Maar daarom mag men ons volk aan dit Traktaat ook niet wagen.

Men mag tot geen andere daden overgaan, dan zulke, waarvan de portée duidelijk is.

Wordt van dat veilige standpunt afgeweken, dan doet een land een sprong in het duister en wordt een avonturierstaat.

Van Karnebeek cnmisbaar?

In breede kringen van ons volk, intellectuele en andere, wekt dit Traktaat zulk een verwondering en vindt men de argumenten ter verdediging zoo slap en onbevredigend, dat men zich onwillekeurig afvraagt: zij er soms wat achter, wat wij niet mogen weten?

Geheimhouding van documenten zelfs voor de leden der Tweede Kamer heeft dezen argwaan versterkt.

Er waart een zekere meening rond, dat Minister Van Karnebeek door zijn verleden gebonden is dit Traktaat aan te prijzen, van de aanneming van dit Traktaat zijn aanblijven als Minister afhankelijk te maken.

En onder de voorstanders van het Traktaat zouden er dan zijn, die zelf wel bezwaren hebben en zware bezwaren ook, maar die toch niet zouden willen, dat Minister Van Karnebeek er om aftrad.

Wij kunnen op zichzelf die meening laten voor wat ze is.

Dat echter het persoonlijk gevoelen van Minister Van Karnebeek groot gewicht in de schaal legt, is wel buiten kijf.

Dat velen heel wat willen doen om zijn heengaan te voorkomen is, ook bekend.

En nu willen wij allermint op de zeldzame verdiensten van minister Van Karnebeek iets afdingen.

Hij is een diplomant van hooze kwaliteiten.

Maar hij zit reeds jaren achtereen als minister van Buitenlandsche Zaken in onderscheiden kabinetten.

Wat ook wisselt, linksch of rechtsch, Van Karnebeek blijft.